

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO

YVES'A BOTA

przedstawiona w dniu 11 września 2008 r.¹

1. W niniejszej sprawie zwrócono się do Trybunału z wnioskiem o wykładnię art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia² z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia³.

2. Przepis ten przyznaje członkowi rodziny pracownika tureckiego, który uzyskał zgodę na dołączenie do tego pracownika w przyjmującym państwie członkowskim, w którym ma on miejsce zamieszkania przynajmniej od trzech lat, prawo przyjęcia dowolnej oferty pracy na terytorium tego państwa.

3. Bardziej konkretnie, sąd odsyłający dąży do ustalenia, czy dziecko pracownika tureckiego może powołać się na prawo przyznane w art. 7

akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80, w przypadku gdy pracownik ten wjechał na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego jako uchodźca polityczny. Sąd ten zmierza także do ustalenia, czy takie dziecko może korzystać z tych praw, w przypadku gdy pracownik turecki w okresie trzech lat wymaganych wskazanym przepisem był pracownikiem najemnym przez dwa lata i sześć miesięcy, po czym przez okres sześciu miesięcy był bezrobotny. Wreszcie, zwrócono się do Trybunału o stwierdzenie, czy dziecko pracownika tureckiego może stracić prawa przyznane przez ten przepis, jeżeli zostaje wykazane, że pracownik turecki uzyskał statut uchodźcy politycznego, a co za tym idzie prawo pobytu, w następstwie podania nieprawdziwych informacji.

4. W niniejszej opinii wykażę, dlaczego jestem zdania, że przepisy decyzji nr 1/80 mają zastosowanie do pracownika tureckiego, który przybył na terytorium państwa członkowskiego jako uchodźca polityczny, i do członków jego rodziny. Następnie zaproponuję Trybunałowi, żeby dokonał takiej wykładni art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze tej decyzji, zgodnie z którą dziecko pracownika tureckiego może powoływać się na prawa przyznane w tym przepisie, w przypadku gdy pracownik w wymaganym okresie trzech lat był pracownikiem najemnym przez dwa lata i sześć miesięcy, a przez pozostałe sześć

1 — Język oryginału: francuski.

2 — Rada Stowarzyszenia została utworzona na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji, z jednej strony, i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej. Układ ten został zawarty, zatwierdzony i ratyfikowany w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r. (Dz.U. 1964, 217, s. 3685, zwanego dalej „układem stowarzyszeniowym”).

3 — Tekst decyzji nr 1/80 został opublikowany w: *Accord d'association et protocoles CEE-Turquie et autres textes de base*, Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, Bruxelles 1992.

miesiący był bezrobotny. Na końcu zasugeruję Trybunałowi, żeby stwierdził, iż art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 należy interpretować w taki sposób, że w przypadku gdy pracownik turecki uzyskał statut uchodźcy politycznego w następstwie oszukańczego zachowania, członek jego rodziny może powoływać się na prawa przyznane w tym przepisie tylko wówczas, jeżeli pozwolenie na pobyt tego pracownika zostało mu odebrane po upływie wymaganego okresu trzech lat wspólnego zamieszkania.

oraz podniesienia poziomu zatrudnienia i warunków życia narodu tureckiego”⁴.

6. Stopniowy rozwój swobody przepływu pracowników tureckich przewidziany w tym układzie będzie następował zgodnie z regułami ustanowionymi przez Radę Stowarzyszenia, której zadaniem jest zapewnienie stosowania i stopniowego rozwoju stowarzyszenia⁵.

I — Ramy prawne

A — Prawo wspólnotowe

1. Układ stowarzyszeniowy

5. W celu uregulowania swobodnego przepływu pracowników tureckich na terytorium Wspólnoty w dniu 12 września 1963 r. został zawarty układ stowarzyszeniowy pomiędzy Wspólnotą i Republiką Turcji. Układ ten ma na celu „promowanie stałej i zrównoważonej konsolidacji więzi handlowych i gospodarczych między stronami układu, przy pełnym uwzględnieniu konieczności zapewnienia przyspieszonego rozwoju gospodarki Turcji

2. Decyzja nr 1/80

7. Rada Stowarzyszenia przyjęła decyzję nr 1/80, która w szczególności ma na celu poprawienie sytuacji prawnej pracowników i członków ich rodzin w porównaniu z systemem ustanowionym poprzez decyzję Rady Stowarzyszenia nr 2/76 z dnia 20 grudnia 1976 r. Ta ostatnia decyzja przewidywała na rzecz pracowników tureckich stopniowe prawo dostępu do zatrudnienia w państwie przyjmującym, a na rzecz dzieci tych pracowników — prawo dostępu do szkolnictwa w tym państwie.

⁴ — Zobacz art. 2 ust. 1 układu stowarzyszeniowego.

⁵ — Zobacz art. 6 układu stowarzyszeniowego.

8. Przepisy mające zastosowanie do praw pracowników tureckich i do członków ich rodzin zostały zawarte w art 6 i 7 decyzji nr 1/80.

— po czterech latach legalnego zatrudnienia, do swobodnego dostępu do dowolnej pracy najemnej.

9. Artykuł 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 ma następujące brzmienie:

„1. Pracownik turecki należący do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego ma w tym państwie, z zastrzeżeniem postanowień art. 7 dotyczącego dostępu członków jego rodziny do zatrudnienia, prawo:

2. Urlopy wypoczynkowe i nieobecność w pracy z powodu macierzyństwa, wypadku przy pracy lub krótkotrwałej choroby są wliczane do okresu legalnego zatrudnienia. Okresy niezawinionego bezrobocia, należycie poświadczone przez właściwe władze, oraz nieobecność w pracy z powodu długotrwałej choroby, jakkolwiek nie zaliczają się do okresu legalnego zatrudnienia, nie naruszają praw nabytych z tytułu poprzedniego zatrudnienia.

— po roku legalnego zatrudnienia, do odnowienia pozwolenia na pracę u tego samego pracodawcy, o ile jego stanowisko zostaje zachowane;

3. Zasady stosowania ust. 1 i 2 są ustanawiane w przepisach krajowych”. [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej].

10. Artykuł 7 decyzji nr 1/80 stanowi:

— po trzech latach legalnego zatrudnienia i z zastrzeżeniem pierwszeństwa pracowników z państw członkowskich Wspólnoty, do przyjęcia, w tym samym zawodzie u dowolnego pracodawcy, oferty pracy złożonej na normalnych warunkach i zarejestrowanej przez służby zatrudnienia tego państwa członkowskiego;

„Członkowie rodziny pracownika tureckiego należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego, którzy uzyskali zgodę na dołączenie do niego:

- mają prawo przyjęcia — z zastrzeżeniem pierwszeństwa pracowników z państw członkowskich Wspólnoty — dowolnej oferty pracy, jeżeli zamieszkują tam legalnie od co najmniej trzech lat; względami porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego”.

- korzystają ze swobodnego dostępu do dowolnej pracy najemnej, jeżeli zamieszkują tam legalnie od co najmniej pięciu lat.

Dzieci pracowników tureckich, które ukończyły kształcenie zawodowe w państwie przyjmującym, niezależnie od okresu zamieszkiwania w tym państwie członkowskim, jednakże pod warunkiem legalnego zatrudnienia jednego z rodziców w tym państwie przez okres co najmniej trzech lat, mają prawo przyjąć w tym państwie członkowskim dowolną ofertę pracy”.

11. Artykuł 14 ust. 1 decyzji nr 1/80 przewiduje, że postanowienia rozdziału II, sekcji 1 tej decyzji, zawierającej art. 6 i 7, „stosuje się z zastrzeżeniem ograniczeń uzasadnionych

3. Dyrektywa 2004/83/WE

12. Dyrektywa 2004/83/WE⁶ ma na celu ustanowienie minimalnych zasad kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców, tak żeby mieć pewność, iż wszystkie państwa członkowskie stosują wspólne kryteria identyfikacji tych osób⁷.

13. Zgodnie z art. 38 ust. 1 dyrektywy 2004/83, państwom członkowskim został wyznaczony termin do dnia 10 października 2006 r., żeby zastosować się do tej dyrektywy. Weszła ona w życie w dniu 20 października 2004 r.⁸.

6 — Dyrektywa Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 12).

7 — Zobacz motyw szósty.

8 — Zobacz art. 39.

B — *Konwencja genewska*

wpływa na inne prawa i przywileje przyznane uchodźcom niezależnie od tej konwencji”.

14. Konwencja dotycząca statusu uchodźców⁹ została podpisana w dniu 28 lipca 1951 r. w Genewie i ratyfikowana przez Republikę Federalną Niemiec w dniu 1 grudnia 1953 r. Ma ona na celu umożliwienie uchodźcom i bezpaństwowcom uzyskanie statusu uznawanego na szczeblu międzynarodowym.

II — Postępowanie przed sądem krajowym

17. Sytuacja ojca skarżącego przed sądem krajowym wygląda następująco.

15. Na podstawie art. 1A ust. 2 tej konwencji pojęcie „uchodźca” stosuje się do osoby, która „na skutek uzasadnionej obawy przed prześladowaniem z powodu swojej rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub z powodu przekonań politycznych przebywa poza granicami państwa, którego jest obywatelem, i nie może lub nie chce z powodu tych obaw korzystać z ochrony tego państwa, albo która nie ma żadnego obywatelstwa i znajdując się [...] poza państwem swojego dawnego stałego zamieszkania nie może lub nie chce z powodu tych obaw powrócić do tego państwa”.

18. Ali Altun jest obywatelem tureckim. Przyjechał do Niemiec w dniu 27 marca 1996 r. w charakterze starającego się o azyl. W drodze decyzji z dnia 19 kwietnia 1996 r. federalny urząd ds. przyznawania statusu uchodźcy przyznał mu taki status. Co za tym idzie, w dniu 23 maja 1996 r. z urzędu do spraw cudzoziemców w Mönchengladbach otrzymał on międzynarodowy dokument podróży, a także pozwolenie na pobyt na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na czas nieokreślony.

16. Artykuł 5 konwencji genewskiej stanowi, że „żaden przepis niniejszej konwencji nie

19. Ali Altun miał miejsce zamieszkania w Stuttgacie w okresie od 1 maja 1999 r. do 1 stycznia 2000 r., następnie zamieszkiwał w Böblingen.

9 — *Recueil des traités des Nations unies*, tom 189, s. 150, nr 2545 (1954). Konwencja w wersji zmienionej Protokołem dotyczącym statusu uchodźców zawarta w dniu 31 stycznia 1967 r. w Nowym Jorku (zwana dalej „konwencją genewską”).

20. W lipcu 1999 r. Ali Altun rozpoczął działalność zawodową w przedsiębiorstwie pracy czasowej w Stuttgarcie. Następnie od dnia 1 kwietnia 2000 r. był on zatrudniony na stanowisku robotniczym w firmie wytwarzającej artykuły żywnościowe. W dniu 1 czerwca 2002 r. firma ogłosiła upadłość. Ali Altun został więc zwolniony z obowiązku świadczenia pracy i wezwany do zgłoszenia się do urzędu pracy jako bezrobotny. Pod względem formalnym stosunek pracy zakończył się z dniem 31 lipca 2002 r.

21. Od dnia 1 czerwca 2002 r. do dnia 26 maja 2003 r. Ali Altun otrzymywał zasiłek dla bezrobotnych.

22. W czerwcu 1999 r. Ali Altun, którego rodzina została w Turcji, rozpoczął postępowanie w sprawie łączenia rodzin obejmujące żonę, syna i córki.

23. Jego syn Ibrahim Altun, skarżący w sprawie przed sądem krajowym, po uzyskaniu wizy przyjechał do Niemiec w dniu 30 listopada 1999 r. i mieszkał z ojcem. W dniu 9 grudnia 1999 r. urząd do spraw cudzoziemców stolicy Landu Stuttgart przyznał mu pozwolenie na pobyt ważne do 31 grudnia 2000 r. Zostało ono następnie przedłużone przez Stadt Böblingen w dniu 4 grudnia 2000 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. i ponownie w dniu 21 listopada 2002 r. do dnia 8 grudnia 2003 r.

24. Ibrahim Altun zgłosił się najpierw w urzędzie pracy jako bezrobotny, a następnie, od dnia 1 września 2003 r., rozpoczął kurs dla bezrobotnej młodzieży, z którego zrezygnował w dniu 2 kwietnia 2004 r.

25. W dniu 22 marca 2003 r. Ibrahim Altun dopuścił się usiłowania zgwałcenia szesnastoletniej dziewczyny. W dniu 28 kwietnia 2003 r. został on zatrzymany i umieszczony w areszcie śledczym, w którym przebywał do dnia 27 maja 2003 r.

26. Wyrokiem Amtsgericht Böblingen (Niemcy) wydanym w dniu 16 września 2003 r. skarżący został skazany na karę jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

27. W dniu 20 listopada 2003 r. Ibrahim Altun zwrócił się o ponowne przedłużenie jego pozwolenia na pobyt na terytorium niemieckim, jednak decyzją z dnia 20 kwietnia 2004 r. wniosek ten został odrzucony. Stadt Böblingen wezwał ponadto Ibrahima Altuna do opuszczenia terytorium Niemiec w ciągu trzech miesięcy od daty ogłoszenia tej decyzji pod rygorem wydalenia go do Turcji.

28. Stadt Böblingen uzasadnił swoją decyzję faktem, że Ibrahim Altun popełnił ciężkie przestępstwo, co zgodnie z prawem niemieckim stanowi podstawę do oddalenia wniosku o przedłużenie pozwolenia na pobyt. Stadt Böblingen dodał także, że skarżący nie nabył statusu prawnego na podstawie art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80..

„1) Czy do nabycia praw na podstawie art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 [...] wymagane jest, aby »osoba, od której wywodzi się prawo«, u której członek rodziny legalnie zamieszkiwał przez okres trzech lat, spełniała w całym wymienionym okresie przesłanki art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80?

29. W dniu 5 października 2004 r. sprzeciw złożony przez İbrahima Altuna od powyższej decyzji został odrzucony; wówczas zaskarżył on wydaną decyzję przed Verwaltungsgericht Stuttgart (Niemcy). Stwierdził on, że jego wniosek o przedłużenie pozwolenia na pobyt nie powinien być rozpatrywany jedynie na podstawie przepisów krajowych, ale także pod kątem art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80.

2) Czy do nabycia praw przewidzianych w art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 [...] przez członka rodziny wystarczy, że »osoba, od której wywodzi się prawo« wykonywała w tym okresie działalność zawodową u różnych pracodawców przez dwa lata i sześć miesięcy, a następnie nie z własnej woli przez sześć miesięcy była bezrobotna, a taka sytuacja trwała później także przez dłuższy okres?

III — Pytania prejudycjalne

30. W tym kontekście Verwaltungsgericht Stuttgart zdecydował zawiesić postępowanie i zwrócił się do Trybunału z następującymi pytaniami:

3) Czy na art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 [...] może powołać się także osoba, która otrzymała pozwolenie na pobyt jako członek rodziny obywatela tureckiego, dla którego podstawą prawa pobytu, a tym samym dostępu do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego, jest wyłącznie azyl polityczny udzielony z powodu prześladowań politycznych w Turcji?

- 4) W przypadku twierdzącej odpowiedzi Trybunału na pytanie trzecie: czy członek rodziny może powołać się na art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 [...] także w przypadku, gdy przyznanie azylu politycznego, a na jego podstawie prawa pobytu oraz dostęp »osoby, od której wywodzi się prawo« (w tym przypadku: ojca) do legalnego rynku pracy opierają się na nieprawdziwych informacjach?

prawa przyznane mu przez te przepisy¹⁰. Ponadto, jeżeli warunki wymienione w art. 7 akapit pierwszy tego przepisu zostały spełnione, to nie tylko konsekwencją skutku bezpośredniego tego przepisu jest przyznanie obywatelowi tureckiemu indywidualnego prawa do pracy bezpośrednio na mocy decyzji nr 1/80, ale jego skuteczność wymaga także istnienia jednocześnie równoległego prawa pobytu, opartego również na prawie wspólnotowym i niezależnego od trwania warunków niezbędnych do jego nabycia¹¹.

- 5) W przypadku przeczącej odpowiedzi Trybunału na pytanie czwarte: czy w takim przypadku przed odmową członkom rodziny praw przysługujących na podstawie art. 7 akapit 1 decyzji nr 1/80 [...] konieczne jest, by prawa »osoby, od której wywodzi się prawo« (w tym przypadku: ojca) zostały uprzednio formalnie odebrane lub odwołane?».

32. W postępowaniu przed sądem krajowym nie zostało zakwestionowane, że Ibrahim Altun, na podstawie art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80, miał prawo dołączyć do swojego ojca, Alego Altuna, w przyjmującym państwie członkowskim i mieszkać z nim w okresie ponad trzech lat. Ibrahim Altun ma więc prawo powoływać się na ten przepis.

IV — Ocena

31. Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem przepisy art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 wywołują skutek bezpośredni w tym znaczeniu, że obywatel turecki, który spełnia przewidziane w nim warunki, może powołać się bezpośrednio przed sądem krajowym na

33. Jednak poprzez pytanie trzecie sąd odsyłający dąży do ustalenia, czy dziecko pracownika tureckiego może powołać się na prawa przyznane w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80, jeżeli pracownik ten wjechał na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego w charakterze uchodźcy.

¹⁰ — Zobacz wyroki: z dnia 17 kwietnia 1997 r. w sprawie C-351/95 Kadiman, Rec. s. I-2133, pkt 28; z dnia 16 marca 2000 r. w sprawie C-329/97 Ergat, Rec. s. I-1487, pkt 34, i z dnia 22 czerwca 2000 r. w sprawie C-65/98 Eyüp, Rec. s. I-4747, pkt 25.

¹¹ — Zobacz ww. wyrok w sprawie Ergat, pkt 40.

34. Następnie, w pytaniach pierwszym i drugim, sąd odsyłający dąży do ustalenia, czy takie dziecko może korzystać z przyznanych praw, w przypadku gdy w okresie trzech lat wspólnego zamieszkania z pracownikiem tureckim pracownik ten wykonywał pracę najemną przez dwa lata i sześć miesięcy, a potem był bezrobotny przez okres sześciu miesięcy.

35. Wreszcie, poprzez pytania czwarte i piąte, sąd odsyłający dąży do ustalenia, czy dziecko pracownika tureckiego może utracić prawa przyznane w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80, jeżeli zostało stwierdzone, że pracownik turecki uzyskał status uchodźcy politycznego, a co za tym idzie pozwolenie na pobyt, w oparciu o nieprawdziwe informacje.

37. Moim zdaniem tak nie jest.

38. Na wstępie należy przypomnieć, że dyrektywa nr 2004/83 weszła w życie w dniu 20 października 2004 r. i że państwu członkowskiemu został wyznaczony termin dostosowania się do niej do dnia 10 października 2006 r.¹². Uważam zatem, że nie ma ona zastosowania do okoliczności sprawy przed sądem krajowym. Ali Altun wjechał na terytorium Niemiec w dniu 27 marca 1996 r.

39. Ponadto uważam, że konwencja genewska nie stoi na przeszkodzie stosowaniu decyzji nr 1/80 do pracowników tureckich, którzy wjechali na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego jako uchodźcy.

A — W przedmiocie pytania trzeciego

36. Poprzez pytanie trzecie sąd odsyłający dąży do ustalenia, czy fakt, że pracownik turecki wjechał na terytorium Niemiec jako uchodźca polityczny ma wpływ na stosowanie decyzji nr 1/80. Sąd odsyłający chce dowiedzieć się co do zasady, czy dyrektywa nr 2004/83 i konwencja genewska stoją na przeszkodzie w stosowaniu powyższej decyzji.

40. Przypominam, że art. 5 konwencji genewskiej stanowi, że „żaden przepis niniejszej konwencji nie wpływa na inne prawa i przywileje przyznane uchodźcom niezależnie od tej konwencji”.

¹² — Zobacz art. 38 ust. 1 art. 39 tej dyrektywy.

41. Moim zdaniem decyzja nr 1/80 przynajmniej uchodźcom politycznym obywatelstwa tureckiego inne prawa i przywileje od tych przyznanych w konwencji genewskiej.

42. Trybunał bowiem orzekł, że powody, dla których zostało uznane prawo pobytu pracownika tureckiego, nie są decydujące dla celów stosowania decyzji nr 1/80¹³.

43. W wyżej wymienionym wyroku w sprawie Kus Trybunał stwierdził, że od dnia, w którym zatrudnienie pracownika tureckiego, posiadającego w tym czasie ważne pozwolenie na pobyt, trwało co najmniej rok, spełnia on warunki przewidziane w art. 6 ust. 1 tiret pierwsze tej decyzji, nawet jeżeli na początku pozwolenie na pobyt zostało mu przyznane z innych powodów niż wykonywanie pracy najemnej¹⁴.

44. W konsekwencji turecki uchodźca polityczny może, moim zdaniem, korzystać z praw przyznanych w art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80, jeżeli spełnia warunki wymienione w tym artykule, ponieważ przede wszystkim jest on pracownikiem.

45. Ponadto, w przeciwieństwie do konwencji genewskiej, która nie przewiduje szczególnych praw dla członków rodziny uchodźcy politycznego, decyzja nr 1/80 przewiduje możliwość nabycia praw w celu uzyskania dostępu do legalnego rynku pracy dla członków rodziny pracownika tureckiego¹⁵, którzy mają prawo do niego dołączyć.

46. Dlatego też uważam, że od momentu, w którym turecki uchodźca polityczny korzysta z ważnego prawa pobytu i pozwolenia na pracę, a tym samym z dostępu do legalnego rynku pracy, decyzja nr 1/80, ma wobec niego zastosowanie.

47. Bowiem zgodnie z prawem niemieckim, cudzoziemców posiadających prawo pobytu na czas nieokreślony nie obejmuje konieczność uzyskania pozwolenia na pracę¹⁶. Dlatego też z samego względu posiadania pozwolenia na pobyt na czas nieokreślony

13 — Zobacz wyrok z dnia 24 stycznia 2008 r. w sprawie C-294/06 Payir i in., Zb.Orz. s.I-203, pkt 40 i 45. Zobacz także wyrok z dnia 16 grudnia 1992 r. w sprawie C-237/91 Kus, Rec. s.I-6781, pkt 21 i 22.

14 — Zobacz pkt 23.

15 — Trybunał szeroko zdefiniował pojęcie członka rodziny. W wyroku z dnia 30 września 2004 r. w sprawie C-275/02 Ayaz, Zb. Orz. s. I-8765, Trybunał orzekł, że pasierba pracownika tureckiego w wieku poniżej 21 lat lub utrzymywany przez niego należy uznać za członka jego rodziny, który może korzystać z praw przyznanych przez art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 (pkt 48). Trybunał oparł swoje rozumowanie głównie na fakcie, że przepis ten nie zawiera w sobie nic, co uzasadniałoby twierdzenie, że zakres pojęcia członek rodziny miałby być ograniczony tylko do krewnych pracownika tureckiego. Następnie Trybunał stwierdził, że w ramach Umowy o współpracy między EWG a Królestwem Maroka, podpisanej w Rabacie w dniu 27 kwietnia 1976 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2211/78 z dnia 26 września 1978 r. (Dz.U. L 264, s. 1), powyższe pojęcie obejmuje zstępnych pracownika marokańskiego i jego współmałżonki, którzy mieszkają z nim w przyjmującym państwie członkowskim (pkt 46 i 47).

16 — Zobacz art. 284 ust. 1 Sozialgesetzbuch III (niemiecki kodeks ubezpieczeń społecznych III).

osoby takie mają prawo stawienia się na niemieckim rynku pracy.

48. W postępowaniu przed sądem krajowym władze niemieckie przyznały pozwolenie na pobyt na czas nieokreślony Alemu Altunowi. Tym samym powyższe władze zgodziły się nadać mu status pracownika, przyznając dostęp do legalnego rynku pracy.

49. Wynika z tego, moim zdaniem, że Ali Altun może powoływać się na prawa przyznane mu w art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 i dlatego też członkowie jego rodziny, którzy spełniają warunki wymienione w art. 7 tej decyzji, mogą także powoływać się na prawa, które przepis ten im przyznaje.

50. Mając na względzie powołane argumenty, uważam, że przepisy decyzji nr 1/80 mają zastosowanie do pracownika tureckiego, który wjechał na terytorium państwa przyjmującego jako uchodźca polityczny, i do członków jego rodziny.

B — W przedmiocie pytania pierwszego i drugiego

51. Sąd odsyłający zastanawia się, czy dziecko pracownika tureckiego może korzystać z praw

przyznanych w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80, jeżeli w trakcie trzech lat wspólnego zamieszkania z tym pracownikiem, wykonywał on pracę najemną przez dwa lata i sześć miesięcy, a następnie był bezrobotny przez okres sześciu miesięcy.

52. Sąd odsyłający dąży do ustalenia, czy zważywszy na okoliczności, Alego Altuna można traktować jako osobę należącą do legalnego rynku pracy zgodnie z art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80. Sąd odsyłający zastanawia się, czy tak jest, w przypadku gdy pracownik turecki nie wykonywał legalnej pracy przez okres trzech lat.

53. Najpierw przypominam, że art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze niniejszej decyzji stanowi, że „członkowie rodziny pracownika tureckiego należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego, którzy uzyskali zgodę na dołączenie do niego, mają prawo przyjęcia — z zastrzeżeniem pierwszeństwa pracowników z państw członkowskich Wspólnoty — dowolnej oferty pracy, jeżeli zamieszkują tam legalnie od co najmniej trzech lat”.

54. Należy stwierdzić, że w odróżnieniu od wyraźnego wymogu z art. 6 decyzji nr 1/80, w treści art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze tej decyzji w żaden sposób nie zostało wskazane,

że pracownik turecki powinien był wykonywać legalną pracę przez okres trzech lat zamieszkania z członkiem rodziny.

55. W wyroku z dnia 26 listopada 1998 r. w sprawie Birden¹⁷ Trybunał dokonał rozróżnienia pomiędzy pojęciem pracownika należącego do legalnego rynku pracy i pojęciem pracownika legalnie zatrudnionego na tym rynku.

56. Z tego wyroku wynika, że pracownikiem jest osoba, która wykonuje konkretne i rzeczywiste zajęcie na rzecz innej osoby, za które w zamian otrzymuje wynagrodzenie, z wyłączeniem działalności, której zakres jest na tyle ograniczony, że jest ona całkowicie marginalna i dodatkowa¹⁸.

57. Trybunał następnie doprecyzował, że należy uznać, iż pojęcie „legalnego rynku pracy” obejmuje wszystkich pracowników, którzy zastosowali się do prawnych uregulowań danego państwa członkowskiego i którzy w związku z tym mają prawo wykonywać działalność zawodową na jego terytorium¹⁹.

58. Wreszcie, Trybunał przywołał swoje utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym legalność zatrudnienia zakłada stabilną i pewną sytuację zainteresowanego na rynku pracy państwa członkowskiego, a w związku z tym również posiadanie przez niego niekwestionowanego prawa pobytu²⁰.

59. Rozróżnienie między tymi dwoma ostatnimi pojęciami może wydać się mało klarowne. Osoba, która wykonuje legalną pracę, spełnia w związku z samym faktem wykonywania pracy warunek drugi, tj. należy do legalnego rynku pracy. Bowiem pracownik turecki, który legalnie wykonuje pracę najemną na terytorium państwa członkowskiego, na pewno otrzymał prawo wykonywania takiej pracy i można założyć, że przestrzegał prawa tego państwa regulującego wjazd na jego terytorium i wykonywanie pracy.

60. Jednak, o ile prawdą jest, że te dwa pojęcia są powiązane, orzecznictwo Trybunału pokazuje, że należy je rozróżniać.

61. Trybunał orzekł w wyroku z dnia 23 stycznia 1997 r. w sprawie Tetik²¹, i mówi o tym art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80, że pracownika tureckiego, który wykonywał

17 — Wyrok w sprawie C-1/97, Rec. s. I-7747.

18 — Wyżej wymieniony wyrok w sprawie Birden, pkt 25.

19 — Ibidem, pkt 51.

20 — Ibidem, pkt 55.

21 — Wyrok w sprawie C-171/95, Rec. s. I-329.

pracę przez ponad cztery lata w danym państwie członkowskim, następnie porzucił tę pracę w celu poszukiwania innej w tym samym państwie członkowskim, nie można uznać za osobę, która ostatecznie rozstaje się z rynkiem pracy tego państwa, pod warunkiem, że w dalszym ciągu należy do legalnego rynku pracy. Trybunał dalej precyzuje, że warunek ten jest spełniony w zakresie, w jakim pracownik spełnia wszystkie ewentualnie wymagane formalności w danym państwie członkowskim, w szczególności rejestrując się jako poszukujący zatrudnienia we właściwym urzędzie²².

62. Jedynie definitywna niedyspozycyjność pracownika tureckiego lub fakt, że ostatecznie rozstał się on z rynkiem pracy przyjmującego państwa członkowskiego, przechodząc na przykład na emeryturę, wykluczy go z legalnego rynku pracy²³.

63. Moim zdaniem z powołanego orzecznictwa wynika, że pojęcie przynależności do legalnego rynku pracy oznacza, że pracownik turecki powinien mieć legalny dostęp do rynku pracy przyjmującego państwa członkowskiego. Nie oznacza to więc, że pracownik ten musi rzeczywiście wykonywać działalność zawodową.

64. Uważam, że takie podejście można odnieść do art. 7 akapit pierwszy decyzji

nr 1/80, tym bardziej jeżeli okresy bezrobocia są niezależne od pracownika.

65. Przede wszystkim spójność wykładni tego samego pojęcia wymaga, moim zdaniem, takiej samej wykładni pojęcia „przynależności do legalnego rynku pracy”, o którym mowa w art. 7 akapit pierwszy tej decyzji, co tego samego pojęcia zastosowanego w art. 6 ust. 1 niniejszej decyzji.

66. Ponadto taka interpretacja jest, moim zdaniem, zgodna z celem i systematyką decyzji nr 1/80.

67. Omawiana decyzja ma bowiem na celu sprzyjanie stopniowej integracji w przyjmującym państwie członkowskim obywateli tureckich spełniających warunki przewidziane w jednym z przepisów tej decyzji, którzy w związku z tym korzystają z praw, które ona przyznaje²⁴.

68. Pierwszy etap polega na stopniowym przyznawaniu praw pracownikowi tureckiemu w zależności od długości jego okresu zatrudnienia. Dlatego też art. 6 decyzji nr 1/80

22 — Punkty 40 i 41. Zobacz także wyrok z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie C-383/03 Dogan, Zb. Orz. s. I-6237, pkt 19.

23 — Zobacz wyrok z dnia 10 lutego 2000 r. w sprawie C-340/97 Nazli, Rec. s. I-957, pkt 37–39.

24 — Zobacz w szczególności wyrok z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie C-325/05 Derin, Zb. Orz. s. I-6495, pkt 53.

przysznaje pracownikowi tureckiemu po roku legalnego zatrudnienia — prawo odnowienia umowy o pracę z tym samym pracodawcą, po trzech latach legalnego zatrudnienia — prawo przyjęcia innej oferty pracy od innego pracodawcy w tym samym zawodzie i wreszcie, po upływie czterech lat legalnego zatrudnienia — prawo swobodnego dostępu do każdej wybranej pracy najemnej.

69. Następnie, w ramach etapu drugiego, w celu wzmocnienia integracji pracownika tureckiego na rynku pracy przyjmującego państwa członkowskiego, decyzja nr 1/80 przewiduje w swoim art. 7 akapit pierwszy możliwość uzyskania przez członków jego rodziny pozwolenia na dołączenie do tego pracownika w celu osiedlenia się w ramach łączenia rodzin. Ponadto w celu wzmocnienia integracji komórki rodzinnej tego pracownika tureckiego artykuł ten przyznaje członkom rodziny, po upływie określonego czasu, prawo do zatrudnienia w tym państwie członkowskim²⁵.

70. Artykuł 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 ma na celu stworzenie korzystnych warunków dla połączenia rodziny w przyjmującym państwie członkowskim, pozwalając najpierw na obecność członków rodziny w miejscu zamieszkania migrującego pracownika, a następnie konsolidując ich sytuację poprzez przyznanie im prawa dostępu do rynku pracy²⁶.

71. Sądzę, że te warunki sprzyjające łączeniu rodzin i, co za tym idzie, dobra integracja pracownika tureckiego na rynku pracy przyjmującego państwa członkowskiego mogłyby zostać zagrożone, gdyby od pracownika tureckiego wymagano nie tylko przynależności do legalnego rynku pracy przez okres trzech lat, ale także wykonywania legalnej pracy przez cały ten okres.

72. Taka bowiem wykładnia, w przypadku będącym przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, prowadzi do odmówienia praw przyznanych w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 członkowi rodziny pracownika tureckiego na tej podstawie, że pracownik ten podczas trzech lat spędzonych na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego pracował tylko dwa lata i sześć miesięcy, a następnie nie z własnej woli był bezrobotny przez kolejne sześć miesięcy.

73. Jeżeli uwzględnimy obecną koniunkturę gospodarczą, która może okazać się trudna dla poszukujących zatrudnienia, a na pewno szczególnie trudna dla obywatela państwa trzeciego, a także cel art. 7 decyzji nr 1/80, którym — przypominam — jest wzmocnienie integracji komórki rodzinnej pracownika tureckiego i sprzyjanie integracji tego pracownika, to moim zdaniem taka wykładnia nazbyt ograniczałaby zasięg art. 7 tej decyzji.

²⁵ — Zobacz ww. wyrok w sprawie Kadiman, pkt 34 i 35.

²⁶ — Ibidem, pkt 36.

74. Dlatego też uważam, że dla celów skorzystania przez członka rodziny pracownika tureckiego z praw przyznanych w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze omawianej decyzji nie jest konieczne, żeby ten pracownik turecki wykonywał legalną pracę przez okres trzech lat.

75. Sąd odsyłający zastanawia się także, czy pracownik turecki powinien należeć do legalnego rynku pracy przez okres trzech lat wspólnego zamieszkania z członkiem rodziny, żeby ten członek rodziny mógł korzystać z praw przyznanych na mocy art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80.

76. W wyroku z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie *Cetinkaya*²⁷ sąd odsyłający zwracał się z pytaniem, czy pracownik turecki i członek rodziny pracownika tureckiego, który spełnił warunek wspólnego zamieszkania, mogą utracić prawa, które art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 przyznają, tylko dlatego, że w danym momencie pracownik ten przestał należeć do legalnego rynku pracy.

77. Sąd orzekł, że członek rodziny po upływie okresu wspólnego zamieszkania z pracownikiem tureckim, który należy do legalnego rynku pracy w przyjmującym państwie członkowskim, może korzystać z uprawnień, jakie daje art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80

nawet wtedy, gdy po upływie tego okresu rzeczony pracownik nie należy już do legalnego rynku pracy²⁸.

78. Moim zdaniem z tego orzecznictwa wynika, że warunek przynależności do legalnego rynku pracy obowiązuje przynajmniej przez okres trzech lat zamieszkania z członkiem rodziny.

79. W sprawie przed sądem krajowym będącej przedmiotem postępowania nie zostało zakwestionowane, że Ibrahim Altun zamieszkiwał ze swoim ojcem przez okres przynajmniej trzech lat. Sąd odsyłający wskazuje, że w okresie tych trzech lat Ali Altun przez okres dwóch lat i sześciu miesięcy wykonywał działalność zawodową, a przez pozostałe sześć miesięcy był bezrobotny. Ponadto uwagi strony skarżące w sprawie przed sądem krajowym zawierają informację, że Ali Altun znalazł nowe zatrudnienie w dniu 7 października 2004 r.²⁹.

80. Dlatego też uważam, że Ali Altun należał do legalnego rynku pracy przez okres trzech lat zamieszkania ze swoim synem, Ibrahimem Altunem, który może korzystać z praw przyznanych w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80.

27 — Wyrok w sprawie C-467/02, Rec. s. I-10895.

28 — Zobacz pkt 32 tego wyroku.

29 — Zobacz s. 8 uwag.

81. Mając na względzie wszystkie wyżej omówione argumenty, uważam, że dziecko pracownika tureckiego może powoływać się na prawa przyznane na mocy tego przepisu, jeżeli pracownik ten w okresie wymaganych trzech lat zamieszkania był zatrudniony przez dwa lata i sześć miesięcy, a potem był bezrobotny.

C — W przedmiocie pytania czwartego i piątego

82. Sąd odsyłający co do zasady dąży do ustalenia, czy członek rodziny może korzystać z praw przyznanych na mocy art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 w sytuacji, w której pracownik turecki wjechał na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego jako uchodźca polityczny, a statut uchodźcy uzyskał na podstawie nieprawdziwych informacji.

83. Sąd odsyłający w swoim wniosku informuje, że „cała seria wskazówek pozwala [...] na ustalenie, że informacje przedstawione przez [Alego Altuna] w ramach postępowania w sprawie azylu nie odpowiadają prawdzie”³⁰.

84. W uwagach przedstawionych Trybunałowi Komisja Europejska stwierdza, że Trybunał nie jest właściwy, żeby orzekać w przedmiocie tych pytań, zważywszy na ich hipotetyczny charakter³¹.

85. O ile prawdą jest, że sąd odsyłający nie doprecyzował, czy pozwolenie na pobyt Alego Altuna stanowiło przedmiot postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności przed sądem krajowym i że przedmiot postępowania przed sądem krajowym dotyczy wniosku o stwierdzenie nieważności pozwolenia na pobyt syna Alego Altuna, to prawdą jest jednak również, że — moim zdaniem — sytuacja syna jest ściśle związana z sytuacją jego ojca. Bowiern na podstawie decyzji nr 1/80 to przede wszystkim sytuacja pracownika tureckiego pozwala członkowi jego rodziny na nabycie praw. Z tego zatem wynika, że okoliczność, która może zmienić sytuację pracownika tureckiego, może też mieć konsekwencje dla członka jego rodziny. Tak też, moim zdaniem, należy odpowiedzieć na te pytania prejudycjalne.

86. Sąd odsyłający zwraca się z pytaniem, czy fakt, iż właściwe władze uważają, że statut uchodźcy politycznego, a tym samym prawo pobytu, zostały przyznane Aliemu Altunowi na podstawie fałszywych oświadczeń pozbawia Ibrahima Altuna możliwości korzystania z praw przyznanych w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80.

30 — Postanowienie odsyłające, s. 11.

31 — Punkt 46.

87. Moim zdaniem oszukańcze zachowanie pracownika tureckiego przy wjeździe na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego jako uchodźcy politycznego pozbawia dziecko tego pracownika możliwości korzystania z tych praw, jeżeli władze odbiorą prawo pobytu temu pracownikowi przed upływem wymaganego okresu trzech lat zamieszkania.

88. Najpierw należy przypomnieć, że Trybunał orzekł w wyroku z dnia 5 czerwca 1997 r. w sprawie Kol³², że okresów zatrudnienia zebranych przez osobę zainteresowaną po otrzymaniu pozwolenia na pobyt wydanego wskutek oszukańczego zachowania, za które ta osoba została potem skazana, nie można uznać za legalne w celu stosowania art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80, ponieważ pracownik turecki nie spełnił warunków przyznania tego pozwolenia, które można było w takim przypadku zakwestionować w następstwie wykrycia oszustwa³³.

89. Przywołane orzecznictwo można moim zdaniem odnieść do ram art. 7 tej decyzji. Jak wskazano, artykuł ten uzależnia uzyskanie praw, które są w nim przyznane, w szczególności od warunku przynależności pracownika tureckiego do legalnego rynku pracy, co oznacza dla takiego pracownika możliwość legalnego dostępu do rynku pracy przyjmującego państwa członkowskiego.

90. Jeżeli okazuje się więc, że ten pracownik turecki otrzymał pozwolenie na pobyt i pozwolenie na pracę na podstawie oszukańczego zachowania, to dostęp do rynku pracy nie może zostać uznany za legalny, ponieważ warunki przyznania pozwolenia na pobyt, które pozwala na dostęp do rynku pracy, nie zostały spełnione.

91. W takim przypadku uważam, że możliwość korzystania z praw przyznanych członkowi rodziny w art. 7 decyzji nr 1/80 zależy od tego, czy nabył on te prawa czy nie w momencie odebrania pozwolenia na pobyt pracownikowi tureckiemu.

92. Tak jak już wspomniałem w pkt 30 mojej opinii w sprawie Derin, od chwili, w której warunki wymagane art. 7 akapit pierwszy tej decyzji zostały spełnione, przepis ten przyznaje członkom rodziny pracownika tureckiego samodzielne prawa dostępu do zatrudnienia w przyjmującym państwie członkowskim, które są niezależne od dalszego spełniania tych warunków³⁴.

32 — Wyrok w sprawie C-285/95, Rec. s. I-3069.

33 — Punkt 26.

34 — Zobacz ww. wyrok w sprawie Ayaz (pkt 41). Zobacz też ww. wyroki: w sprawie Ergat (pkt 38) i w sprawie Cetinkaya (pkt 30).

93. Uważam zatem, że jeżeli członek rodziny raz nabył prawa przyznane w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80, nie jest możliwe, żeby je zakwestionować z tego powodu, że pracownik turecki mógł w przeszłości dopuścić się oszukańczego zachowania i że właściwe władze z tych względów odebrały mu jego prawo pobytu już po uzyskaniu tych praw.

tować w taki sposób, że w przypadku gdy pracownik turecki otrzymał status uchodźcy politycznego w następstwie oszukańczego zachowania, członek jego rodziny nie może powoływać się na prawa przyznane w tym przepisie, chyba że pozwolenie na pobyt tego pracownika zostało mu odebrane po upływie okresu wymaganych trzech lat wspólnego zamieszkania.

94. Moim zdaniem pewność prawa stoi na przeszkodzie temu, żeby z powodu oszukańczego zachowania, którego dopuścił się pracownik turecki przy składaniu wniosku w sprawie otrzymania prawa pobytu na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, członkowi rodziny tego pracownika zostały odebrane prawa, które otrzymał na podstawie tego przepisu.

97. Należy dodać, że wniosek w sprawie przedłużenia pobytu Ibrahima Altuna został odrzucony, ponieważ popełnił on ciężkie przestępstwo — w takich okolicznościach pojawia się pytanie, czy prawa przyznane w tym przepisie nie mogą podlegać ograniczeniu ze względu na to przestępstwo.

95. Natomiast od momentu, w którym prawa przyznawane w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 nie zostały jeszcze nabyte, do momentu odebrania prawa pobytu pracownikowi tureckiemu, uważam, że właściwe władze mogą odmówić członkom rodziny tego pracownika dobrodziejstwa korzystania z praw przyznanych w tym artykule.

98. Z orzecznictwa Trybunału wynika, że prawa przyznane w art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 mogą podlegać ograniczeniu jedynie w dwóch przypadkach.

96. Mając na uwadze całość powyższej argumentacji, uważam, że art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/60 należy interpretować

99. Po pierwsze, prawa te mogą zostać ograniczone, w przypadku gdy zainteresowany opuści terytorium danego państwa

członkowskiego na znaczny okres i bez uzasadnionych powodów³⁵.

przy badaniu zgodności z prawem wydalenia obywatela tureckiego, okoliczności faktyczne mogące spowodować ustanie lub zasadnicze zmniejszenie aktualnego zagrożenia dla porządku publicznego wynikającego z zachowania zainteresowanego, które miało miejsce po wydaniu ostatniej decyzji właściwych władz³⁹.

100. Po drugie, właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego mogą zdecydować odebrać ww. prawa na podstawie art. 14 decyzji nr 1/80, jeżeli zainteresowany stwarza rzeczywiste i poważne zagrożenie dla porządku, bezpieczeństwa lub zdrowia publicznego³⁶.

101. W odniesieniu do stosowania ww. art. 14 Trybunał orzekł, że decyzja w sprawie wydalenia na podstawie tego przepisu może zostać wydana tylko wtedy, gdy zachowanie danej osoby wskazuje na realne zagrożenie wywołania nowych i poważnych zakłóceń porządku publicznego³⁷. Trybunał ponadto wskazał, że wydalenie nie może stanowić automatycznego następstwa wyroku skazującego, służącego celowi prewencji ogólnej³⁸.

102. W tym względzie Trybunał doprecyzował, że sądy krajowe winny brać pod uwagę,

103. Wreszcie, środki podjęte przez przyjmujące państwo członkowskie ze względów porządku publicznego powinny przestrzegać zasady proporcjonalności⁴⁰, tzn. powinny być właściwe do zapewnienia realizacji zamierzonego celu oraz nie mogą wykraczać ponad to, co jest niezbędne do jego osiągnięcia.

104. Do sądu odsyłającego będzie zatem należało ustalenie tych okoliczności faktycznych w celu stwierdzenia, czy zachowanie Ibrahima Altuna wskazuje na realne zagrożenie wywołania nowych i poważnych zakłóceń porządku publicznego.

35 — Zobacz ww. wyrok w sprawie Cetinkaya, pkt 36 i 38.

36 — Idem.

37 — Zobacz ww. wyrok w sprawie Derin, pkt 74.

38 — Idem.

39 — Zobacz ww. wyrok w sprawie Cetinkaya, pkt 47.

40 — Zobacz ww. wyrok w sprawie Derin, pkt 74.

V — Wnioski

105. Mając na względzie powyższe rozważania, proponuję dla Trybunału, żeby w następujący sposób odpowiedział Verwaltungsgericht Stuttgart:

- 1) Przepisy decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, przyjętej przez Radę Stowarzyszenia utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony oraz przez państwa członkowskie EWG i Wspólnotę z drugiej strony, mają zastosowanie do pracownika tureckiego w sytuacji, gdy pracownik ten wjechał na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego jako uchodźca polityczny.
- 2) Artykuł 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 należy interpretować w taki sposób, że dziecko pracownika tureckiego może powoływać się na prawa przyznane w tym przepisie, w przypadku gdy pracownik ten w wymaganym okresie trzech lat był zatrudniony przez dwa lata i sześć miesięcy, a przez pozostałe sześć miesięcy był bezrobotny.
- 3) Artykuł 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 należy interpretować w taki sposób, że w przypadku gdy pracownik turecki otrzymał status uchodźcy politycznego w następstwie oszukańczego zachowania, członek jego rodziny nie może powoływać się na prawa przyznane w tym przepisie, chyba że pozwolenie na pobyt tego pracownika zostało mu odebrane po upływie okresu wymaganych trzech lat wspólnego zamieszkania.